

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-303/17-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja Lidije Rostaš-Beroš, predsjednice vijeća, Ljiljane Karlovčan-Đurović i Sanje Štefan, članica vijeća, uz višu sudsku savjetnicu ¹ zapisničarku, u upravnom sporu tužitelja Hrvatskog Telekom d.d., Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, kojeg zastupa ² dipl. iur., protiv tužene Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, koju zastupa predsjednik vijeća dr. sc. ³ uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine Sibinj, 108. brigade ZNG 6, Sibinj, koju zastupa načelnik općine, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i naknade za pravo puta, na sjednici održanoj 25. siječnja 2018.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

„Tužbeni zahtjev se usvaja.

Poništava se rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti od 11. listopada 2017., KLASA: UP/I-344-03/15-11/494, URBROJ: 376-10-17-14.“

II. Ova će se presuda objaviti u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Rješenjem tuženika pod točkom I. utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu izgrađenu na tim rješenjem navedenim česticama. Točkom II. je utvrđeno da elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu iz točke I. čini 5.753,29 m trase kabelaške kanalizacije koja zauzima površinu 5.753,29 m² te 8.166,77 m trase elektroničko komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničko komunikacijskih vodova koja zauzima površinu od 4.083,37 m² te 11 stupa i 11 prihvata. Točkom III. navedenog rješenja utvrđeno je da visina naknade za pravo puta na nekretnine navedene u točki I. rješenja koju je tužitelj obvezan plaćati Općini Sibinj iznosi 81.206,64 kune godišnje, a obveza plaćanja naknade teče od 27. listopada 2015.

Tužitelj je podnio upravnu tužbu kojom traži poništavanje tuženikovog rješenja (čl. 22. st. 2. t. 1. Zakona o upravnim sporovima – „Narodne novine“ 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje u tekstu: ZUS).

Tužitelj u tužbi opisuje postupanje tuženika u vezi sa zahtjevom zainteresirane osobe kao vlasnika nekretnina za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu. Ističe da je tuženik pogrešno primijenio materijalno pravo jer je prilikom određivanja trenutka od kada se računa obveza

plaćanja naknade za pravo puta pogrešno priznao Općini Sibirj – zainteresiranoj osobi, pravo na naknadu za razdoblje od dana zaprimanja njezina zahtjeva.

Tužitelj se poziva na odredbu članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine" 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17. – dalje u tekstu: ZEK) te na Pravilnik o potvrdi i naknadi za pravo puta. Navodi da je u trenutku pokretanja upravnog postupka na snazi je bio Stari pravilnik te da je neposredno prije donošenja rješenja, a tijekom trajanja upravnog postupka dana 30. rujna 2017. na snagu je stupio Pravilnik o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi ("Narodne novine" 95/17.). Tvrdi da Novi pravilnik koji u odnosu na Stari pravilnik u bitnom sadrži postupovnu odredbu prema kojoj tuženik više ne izdaje potvrdu o pravu puta u postupku vođenom na zahtjev vlasnika nekretnine, već samo u slučaju kada je taj postupak vođen na zahtjev infrastrukturnog operatora te materijalno pravnu odredbu prema kojoj se obveza plaćanja naknade računa za razdoblje od zaprimanja zahtjeva.

Tužitelj smatra da tuženik nije bio ovlašten primijeniti novu materijalno pravnu odredbu članka 5. stavka 4. Novog pravilnika koja nije bila na snazi u vrijeme pokretanja predmetnog upravnog postupka. Predlaže da se tužbeni zahtjev usvoji i poništi osporavano rješenje.

Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da je prema njegovom pravnom shvaćanju u osporavanom rješenju pravilno primijenjena odredba članka 5. stavka 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta ("Narodne novine" 152/11., 151/14. i 95/17.) koja odredba je primijenjena na temelju članka 14. stavka 3. Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta. Kako je navedena odredba stupila na snagu tijekom trajanja postupka, tuženik tvrdi da je primijenio članak 5. stavak 4. Pravilnika i odredio naknadu za pravo puta za razdoblje od zaprimanja zahtjeva nadalje. Tvrdi da se u predmetnom slučaju ne radi se o povratnom djelovanju Pravilnika koje ne dopušta prema članku 90. Ustava Republike Hrvatske jer pravo na naknadu za pravo puta ne proizlazi iz Pravilnika ili rješenja HAKOM-a već iz članka 28. stavka 1. i članka 29. stavka 1. ZEK-a, a ZEK-om nije izričito propisano od kojeg trenutka teče pravo na naknadu. Predlaže da Visoki upravni sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Zainteresirana osoba, iako uredno pozvana nije podnijela odgovor na tužbu.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Iz spisu priloženog zahtjeva proizlazi da je Općina Sibirj 27. listopada 2015. podnijela tuženiku zahtjev da mu tuženik utvrdi infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na području te općine i da mu utvrdi naknadu za pravo puta za istu. Nakon provedenog postupka tuženik je donio rješenje kojim je utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu izgrađenu na određenim česticama u vlasništvu Općine Sibirj te utvrdio naknadu za pravo puta u iznosu od 81.206,64 kune godišnje, koju je tužitelj dužan plaćati od 27. listopada 2015. Tužitelj tvrdi da tuženik nije pravilno primijenio materijalno pravo.

U dokaznom postupku sud je uzeo u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja pobijane odluke te je izvršio uvid u dokumentaciju koja prileži spisu tuženika.

Kako tužitelj osporava samo primjenu prava, činjenice su nesporne, a stranke nisu izričito zahtijevale održavanje rasprave (čl. 36. st. 4. ZUS-a), sud je, bez održavanja rasprave, na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja (čl. 55. st. 3. ZUS-a), ocijenio da je tužbeni zahtjev neosnovan.

Iz pobijane odluke proizlazi da je tužena Hrvatska regulatorna agencija za mrežne djelatnosti (dalje u tekstu: HAKOM) osporavano rješenje donijela na temelju odredbe članka 28. stavka 6. ZEK-a koja propisuje da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može pred

agencijom pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavak 1. tog zakona te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visine naknade za pravo puta.

Prema odredbi članka 27. stavka 1. ZEK-a operatori javnih komunikacijskih mreža imaju prava infrastrukturnog operatora na cijelom području Republike Hrvatske, što obuhvaća gradnju, održavanje, razvoj i korištenje elektronički komunikacijske mreže i elektroničke komunikacijske infrastrukture na općem dobru na nekretninama u vlasništvu Republike Hrvatske i jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave te na nekretninama u vlasništvu drugih pravnih i fizičkih osoba u skladu s tim zakonom i posebnim propisima.

U vrijeme podnošenja zahtjeva Općine Sibinj na snazi je bio Pravilnik o potvrdi i naknadi za pravo puta ("Narodne novine" 152/11. i 151/14. – dalje u tekstu: Pravilnik iz 2011.) kojim je u članku 5. bilo propisano da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može pred HAKOM-om pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu na nekretninama iz članka 2. stavka 1. tog pravilnika pri čemu upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine ima pravo odabrati hoće li se visina naknade za pravo puta odrediti na način kako je to određeno stavcima 1. ili 5. članka 7. tog pravilnika. Po utvrđivanju infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, HAKOM je izdavao potvrdu o pravu puta infrastrukturnom operatoru, osim u slučaju ako upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine ugovori korištenje općeg dobra ili vlastitih nekretnina s infrastrukturnim operatorom putem drugih važećih propisa.

Prema članku 4. stavku 3. istog pravilnika infrastrukturni operator je morao vlasniku nekretnine, odnosno upravitelju općeg dobra dostaviti presliku potvrde o pravu puta i izvadak iz Tablice 1 koji se na njega odnosio u roku od 30 dana od zaprimanja potvrde te početi plaćati naknadu utvrđenu spomenutom tablicom. Obveza plaćanja naknade računala se od dana izdavanja potvrde o pravu puta.

Međutim, Pravilnikom o izmjenama i dopunama Pravilnika iz 2011. ("Narodne novine" 95/17. – Pravilnik iz 2017.) koji je stupio na snagu 30. rujna 2017., dakle za vrijeme trajanja predmetnog postupka, izmijenjen je članak 5. Pravilnika iz 2011. Propisano je da će kod utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta po zahtjevu upravitelja općeg dobra ili vlasnika nekretnine HAKOM za razdoblje od zaprimanja zahtjeva, rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama iz stavka 1. te visinu godišnje naknade za pravo puta. U postupku iz tog članka ne izdaje se potvrda o pravu puta. Odredbom članka 9. stavka 2. Pravilnika iz 2017. propisano je da će se postupci započeti po Pravilniku iz 2011. dovršiti po odredbama tog novog Pravilnika iz 2017.

Iz dokumentacije koja prileži spisu predmeta proizlazi da je tuženik povodom zahtjeva Općine Sibinj proveo postupak i prikupio potrebne podatke na temelju kojih je utvrdio visinu naknade za pravo puta koja teče od 27. listopada 2015., dakle od dana kada je Općina podnijela zahtjev.

U vrijeme kada je Općina Sibinj podnijela predmetni zahtjev, nije bio na snazi navedeni izmijenjeni Pravilnik iz 2017. godine, međutim, s obzirom na navedenu prijelaznu odredbu taj pravilnik je pravilno primijenjen. Stoga je neosnovan prigovor tužitelja da je

trebalo primijeniti odredbe ranije važećeg Pravilnika iz 2011., bilo postupovno bilo materijalno pravo.

S obzirom na sve navedeno, na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a, odlučeno je kao pod točkom I. izreke ove presude, a odluka pod točkom II. izreke temelji na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu 25. siječnja 2018.

Predsjednica vijeća
Lidija Rostaš-Beroš, dipl. iur., v.r.
Za točnost otpis - ovlaštenj službenik

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno: 5.4.2018. 8:46:18	
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.
034-07/17-61/111	-04
Urudžbeni broj:	Pril. Vrij.
437-18-3	spis 0

